

Sygn. akt III CSK 281/19

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa P. sp. z o.o. w K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi (...) Urzędu Skarbowego
w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 lutego 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej

do rozpoznania powołał się na występowanie na jej tle istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze zagadnienie prawne dotyczy tego, czy sądowi apelacyjnemu wolno dokonywać zmiany ustaleń faktycznych w takim zakresie, jaki nie wynika (nie został wskazany) z podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących naruszenia prawa procesowego. Kwestia ta, wbrew twierdzeniom skarżącego, wątpliwości nie budzi. Choć rzeczywiście sąd II instancji w zakresie prawa postępowania cywilnego jest związany zarzutami, to jednak prawo polskie przyjęło model apelacji pełnej. Oznacza to, że sąd II instancji może dokonywać własnych ustaleń faktycznych i przeprowadzać samodzielnie ocenę dowodów. Niedopuszczalność miałaby miejsce tylko wówczas, gdyby w apelacji w ogóle nie sformułowano zarzutów w zakresie naruszenia prawa procesowego. Ponadto wskazane zagadnienie nie powstaje w ogóle na tle tej sprawy, bowiem obszernie we wniesionej w tej sprawie apelacji podniesiono zarzuty naruszenia prawa procesowego. Drugie zagadnienie prawne nie uzasadnia natomiast przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na swoje ściśle powiązanie ze stanem faktycznym tej sprawy oraz brak wątpliwości na tym tle. Jest kwestią interpretacji *ad casum*, jak ocenić wpłatę do US podatku przez osobę niebędącą podatnikiem. Można ją uznać po prostu za „wyręczyciela” i wówczas przyjąć, że podatek zapłacił sam podatnik. Taką kwalifikację prawną można kwestionować w zakresie podstaw kasacyjnych, lecz nie uzasadnia ona przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Poza tym nie budzi wątpliwości, że jeśli uznać skuteczność zapłaty cudzego podatku, to wzbogacony jest podatnik, a nie US - znów zatem rzecz jest w kwestii kwalifikacji zapłaty podatku za kogoś, o czym była już mowa. Trzecie zagadnienie prawne dotyczy dopuszczalności zapłaty podatku przez wyręczyciela. Generalnie żadna norma prawna takiej dopuszczalności nie wyklucza, a ocena, czy w konkretnym przypadku daną osobę należy uznać za wyręczyciela, jest oceną *ad casum*.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw